

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз1 1/2020
13.05.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету против окривљених Марка Павковића и др., због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 2. у саизвршилаштву у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Павковића, адв. Бориса Бабића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици 6К 49/16 од 31.03.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 848/17 од 29.09.2017. године, у седници већа одржаној дана 13.05.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Павковића, адв. Бориса Бабића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Суботици 6К 49/16 од 31.03.2017. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 848/17 од 29.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Суботици 6К 49/16 од 31.03.2017. године, између осталих окривљених Марко Павковић, оглашен је кривим због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 2. у саизвршилаштву у вези члана 33. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 14 година у коју казну му се урачунава и време provedено у притвору од 14.01.2016. године па до упућивања у завод за извршење кривичних санкција.

Истом пресудом је одлучено да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда, док је оштећена АА за остваривање имовинскоправног захтева упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 848/17 од 29.09.2017. године, делимично су усвојене жалбе бранилаца окривљених ББ, ВВ, ГГ и малолетног ДД и преиначена пресуда Вишег суда у Суботици 6К 49/16 од 31.03.2017. године, само у погледу одлуке о кривичним санкцијама, док су у преосталом делу наведене жалбе и жалба Вишег јавног тужиоца у Суботици и браниоца окривљеног Марка Павковића

одбијене у целости, те жалба пуномоћника оштећене АА у делу одлуке о имовинскоправном захтеву и трошковима кривичног поступка одбијене као неосноване и првостепена пресуда у непреиначнеом делу потврђена, а жалба пуномоћника оштећене АА, у преосталом делу одбачена као недозвољена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Марка Павковића, адв. Борис Бабић, поднео је захтев за заштиту законитости због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је пресудом Кзз 1390/17 од 01.02.2018. године, захтев браниоца окривљеног Марка Павковића, адв. Бориса Бабића, одбацио као неблагоприятан.

Пресудом Уставног суда Уж 11573/17 од 11.02.2020. године, донета је одлука и под тачком 1. усвојена жалба Марка Павковића изјављена против другог дела става 2. изреке пресуде Врховног касационог суда Кзз 1390/17 од 01.02.2018. године и утврђено да је и у овом делу подносиоцу уставне жалбе повређено право на правично суђење зајемчено одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије, а под тачком 2. поништен је други део става 2. изреке пресуде Врховног касационог суда Кзз 1390/17 од 01.02.2018. године у делу у коме је браниоцу подносиоца уставне жалбе одбачен као неблагоприятан захтев за заштиту законитости изјављен против пресуде Вишег суда у Суботици К 49/16 од 31.03.2017. године и пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 848/17 од 29.09.2017. године и одређено да Врховни касациони суд донесе у овом делу нову одлуку о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Павковића, адв. Бориса Бабића, Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Павковића, адв. Бориса Бабића је неоснован.

Бранилац окривљеног Марка Павковића, адв. Борис Бабић, у захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним правноснажним пресудама повређен кривични закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, тј. да је у погледу кривичног дела, који је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, конкретно одредба члана 114. став 1. тачка 2. Кривичног законика, јер кривичном делу тешко убиство при безобзирном насилничком понашању претходи насилничко понашање из члана 344. КЗ, да је заштитни објект јавни ред и мир, а последица, значајније угрожавање спокојства грађана или теже ремећење јавног реда и мира. Како је до критичног догађаја дошло у приватном дворишту без присуства јавности, то по наводима захтева и последица кривичног дела насилничког понашања није наступила, то значи да

уколико нема елемената бића кривичног дела насилничког понашања, тада су одсутни и елементи бића кривичног дела убиство при безобзирном насилничком понашању.

Супротно изнетим наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Павковића, адв. Бориса Бабића, по налажењу Врховног касационог суда заштитни објекат кривичног дела за које је окривљени оптужен и оглашен кривим из члана 114. став 1. тачка 2. КЗ, је живот неког лица, а последица, лишење живота, тј. смрт другог лица. За постојање кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 2. потребно је да му претходи насилничко понашање чији појам је одређен истоименим кривичним делом из члана 344. став 1. КЗ, но тај појам није идентичан, у ова два случаја, већ се код кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 2. КЗ, своди на, појавне облике насилничког понашања (грубо вређање, злостављање, вршење насиља...).

Наиме, општа обележја сваког умишљајног убиства (радња, последица, узрочна веза између радње и последице) иста су и код овог облика кривичног дела, а посебно обележје овог облика кривичног дела представља околност да оно постоји само „ако је лишење живота извршено при безобзирном насилничком понашању“. Дефиниција насилничког понашања, како је дата у члану 344. КЗ, не представља обележје кривичног дела из члана тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 2. КЗ, и не обавезује суд при утврђивању насилничког понашања као обележја овог убиства, већ суд у сваком конкретном случају, по својој оцени утврђује извесно понашање као насилничко, које уз то мора бити и „безобзирно“ у општем ставу учиниоца према убиству, што је посебна компонента субјективног односа учиниоца према кривичном делу у целини.

У конкретном случају у изреци првостепене правноснажне пресуде садржана су сва битна обележја кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 2. КЗ, за које је окривљени Марко Павковић, оглашен кривим.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је погрешно примењена и одредба члана 33. КЗ, тј. да су окривљени поступали као саизвршиоци кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 2) КЗ и притом износи свој став да би се у конкретном случају могло радити о кривичном делу учествовање у групи која изврши кривично дело из члана 349. КЗ, односно кривично дело тешка телесна повреда из члана 121. став 5. КЗ, а у најгорем случају тешка телесна повреда из члана 121. став 2. КЗ.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Марка Павковића, адв. Борис Бабић, већ је истицао у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да је тај жалбени навод неоснован и о томе на страни 10 образложења ст.2. и 3., дао веома јасне разлоге које је Врховни касациони суд у свему прихватио у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, и на те разлоге упућује.

Стога се неосновано захтевом за заштиту законитости указује да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, односно да је доношењем правноснажних пресуда учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, па су супротно наводи захтева оцењени неоснованим.

У вези наведене повреде кривичног закона, бранилац окривљеног Марка Павковића, адв. Борис Бабић, у образложењу поднетог захтева за заштиту законитости, наводи да суд „натегнуто“ покушава да повеже радње окривљеног са наступелом последицом (погрешно примењује одредбу члана 1. КЗ), затим полемише са налазом и мишљењем вештака судске медицине др Владимиром Пилијом, који је по ставу браниоца дискутабилан и непотпун, притом оспорава стручност наведеног вештака и указује да је окривљени Марко Павковић био у стању смањене урачунљивости, и да је у погледу психичког односа окривљеног према извршеном кривичном делу, погрешно примењена одредба члана 25. КЗ.

Из наведеног произлази да бранилац окривљеног у овом делу повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП образлаже тако што оспорава и полемише са чињеничним утврђењима суда и указује на погрешну оцену доказа.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Марка Павковића, адв. Бориса Бабића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев одбио као неоснован и одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Мила Ристић,с.р.**

**Председник већа – судија
Невенка Важић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић